

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV". DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57^a 2555 TD 's-Gravenhage Tel. 070-684541

Secretariaat: Talinglaan 21 2566 VN 's-Gravenhage Tel. 070- 634101

W E E K B L A D

=====
nadruk verboden

22e jaargangnr. 41

=====
14 juli 1978

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, denkt dus zelf na over alles, wat wordt gebracht. Ons onderwerp werd door u aan het begin van het verenigingsjaar gesteld en draagt de titel:.

Eenheid in het Onpersoonlijk Leven

= = = = =

Degenen, die deze titel reeds kenden, zullen zich wel afgevraagd hebben, hoe dat nu wel in elkaar kan zitten. Wel; het onpersoonlijk leven is niet het totaal van de verschijnselen. Het is eerder de levende kracht, zoverre deze op bewuste wijze in de kosmos tot uiting komt.

Het is dus wel iets anders dan b.v. de aarde. De aarde leeft en is beziëld. Dan is deze beziëling ook deel van het onpersoonlijk leven, maar alle stoffelijke vormen zijn in feite niets anders dan gekristalliseerde vormen van energie, die dus niet meer tellen in de eenheid. Het is wel kracht, maar geen leven, omdat daaraan geen bewustzijn verbonden is.

Daarmede zal de titel mogelijk reeds iets duidelijker zijn. Maar om te beginnen dan toch maar liever enkele eenvoudige benaderingen.

U kent een kaleidascoop, een soort kokertje, waarin een aantal verschillende gevormde en gekleurde stukjes glas door draaien steeds onderling verplaatst kunnen worden, waarop, dank zij enkele spiegellende vlakken, steeds weer een ander symetrisch patroon ontstaat.

In verband met het onpersoonlijk leven kun je stellen, dat de kosmos op vele punten hiermede te vergelijken is: er zijn vele verschillende vormen van bestaan, van kracht.

En het meest belangrijke van al: verschillende vormen van bewustzijn.

Nu heeft elke vorm van bewustzijn, die in de kosmos bestaat, eigen karakteristieken. Elk van deze vormen heeft een reeks daaraan eigen kwaliteiten, maar gelijktijdig een reeks daaraan eveneens verbonden beperkingen.

Wanneer je mens bent, behoort daardoor ook tot de mensheid. De mensheid is niet te bepalen tot de stoffelijke vorm, maar omvat het gehele denkproces en bewustzijnsproces, dat uit het menszijn voortvloeit en uiteindelijk blijkt dan, dat je als gevolg van dit mens-zijn bepaalde zaken wel zult leren beseffen of kunt en andere zaken weer niet. Er is dus sprake van een begrenzing, die kentekenend is voor dat stukje van de kosmos, dat mensheid wordt genoemd.

Toch is er sprake van verandering. Ook in de kaleidascop zult u steeds nieuwe patronen kunnen zien. Maar ondanks hun verscheidenheid zijn zij allen opgebouwd uit dezelfde bestanddelen, die dankzij de spiegeling heel mooi en symmetrisch aandoen.

Over de structuur van de onpersoonlijke vorm van het leven binnen de eenheid kan dan ook gesteld worden, dat de bestanddelen onderling steeds weer gehergroepeerd kunnen worden, maar altijd weer zichzelf gelijk zullen blijven.

Er kan sprake zijn van een symetrie en schijnbare eenvormigheid, wanneer men zich met het uiteindelijke resultaat buiten de tijd bezig probeert te houden, maar wanneer je als mens probeert een voorstelling van de eenheid van het onpersoonlijk leven te krijgen, zul je er beter aan doen te spreken over een geheel, dat in uiting steeds kan wisselen en toch in waarde steeds zichzelf gelijk blijft.

U bestaat nu hier op aarde. U bent een persoonlijkheid met een eigen leven, eigen dromen, eigen tekortkomingen en deugden, wensen enz. Hierdoor bent u zelf mens en wel een specifieke mens. Er bestaan op aarde en ook in de geest zeer waarschijnlijk niet meer persoonlijkheden, die volledig en tot het laatste detail identiek zijn, met hetgeen u nu bent.

Wat vleierend klinkt: je bent uniek, een model, dat in de gehele kringloop van deze schepping maar een enkele maal precies zo voorkomt.

Als persoonlijkheid bezit u dan ook unieke mogelijkheden, zij het, dat deze binnen het kader van de mensheid blijven vallen. Wat er op neerkomt, dat uw mogelijkheden vooral gelegen zijn in onderlinge uiting. De essentie van uw wezen dankt echter alle bewustzijn, besef en gebruik van mogelijkheden aan het menszijn en is daardoor onverbreekelijk verbonden aan de mensheid.

Zodra u als deel van de mensheid ageert, kunt u niet meer zuiver en zonder meer persoonlijk reageren. Integendeel: Uw persoonlijkheid als unieke waarde blijft wel aanwezig, maar zal zowel in uiting als ontwikkeling gedomineerd worden door het geheel, waartoe u behoort.

Vergelijk: u zit in een smalle straat te samen met vele anderen. Er gebeurt iets, een charge van de politie of zo.

Tot op dat ogenblik hebt u uw eigen richting en tempo kunnen bepalen, maar vanaf het ogenblik, dat deze actie allen in beweging brengt, kunt u niet meer blijven staan en zeggen: ik ben een eenling en ga mijn eigen gang. U moet meelopen met de rest, omdat de massa met zijn overheersende reactie in feite uw mogelijkheden bepaalt en daarmee dus ook vastlegt, wat u kunt en zult gaan doen. Alleen de wijze, waarop u het gebeuren verwerkt, kan nog steeds uniek zijn, terwijl u beheerst wordt door de omgeving. Maar zelfs de unieke reactie is slechts een mogelijkheid, geen zekerheid meer.

Kosmisch gezien kun je stellen, dat wij binnen bepaalde stromingen leven. Om die stromingen nader te omschrijven, kun je spreken over kosmisch licht, invloed van planeten e.d., ook wanneer je op aarde in de stof leeft. Er zijn daarnaast golven van zuiver geestelijke kracht en zelfs inkarnatiegolven, waarbij geesten met een bepaalde achtergrond en ontwikkeling in een periode opeens op aarde gaan inkarneren.

Vanuit het standpunt van het individu worden hierdoor de ontwikkelingsmogelijkheden en zelfs het gebeuren op aarde grotendeels bepaald. Er ontstaat een gerichtheid, een soort stroming, waar je niet meer tegenop kunt zwemmen om werkelijk anders dan anderen te blijven.

Er zijn voor u nog steeds keuze mogelijkheden, u kunt nog steeds vrijelijk beslissen, of u bepaalde dingen al dan niet wilt doen. Toch zullen in uw bewustzijn, zowel als in uw mogelijkheden, steeds weer factoren een hoofdrol spelen, die u vanuit de kosmos a.h.w. worden opgelegd.

Dan kun je zeggen, dat er sprake zal zijn van een algemene ontwikkeling van de mensen op aarde, die niet meer afhankelijk is van de reacties van het individu. De massa is in beweging en daarmee worden ook de eigen mogelijkheden van elk individu beperkt en in een bepaalde richting gefixeerd.

Spreek je over bewustwording in meer algemene en niet persoonlijke termen, dan loop je steeds weer hierop vast: er is wel sprake van een eenheid en een ontwikkeling, maar je kunt moeilijk stellen, dat die nog persoonlijk is, omdat het ik zich niet kan manifesteren, zoals het zelf mogelijk zou wensen, maar alleen als ikheid kan functioneren binnen een geheel, waarvan het de richting en mogelijkheden niet zelf kan bepalen. Wat wij dan gemakshalve maar weer een stroming noemen.

Op aarde is dit feit trouwens reeds vele malen aangetoond en weet men zelfs, welke invloeden daarbij een rol spelen. Een ieder weet b.v. wel, dat je een mens kunt conditioneren.

Stel u b.v. eens voor, dat de enige t.v.-uitzendingen, die u in eigen land kunt zien, alleen verzorgd worden door de Vara, of de Kro, of de EO. Avond aan avond wordt u dan geconfronteerd met één en dezelfde visie, één en dezelfde boodschap, herhaald in vele vormen. Het resultaat is dan, dat u, of u dit wilt of niet, in uw benadering van het leven steeds meer begint uit te gaan van de gegevens en de visie, die deze ene omroep u verschaft heeft, zelfs indien deze voorlichting zeer eenzijdig en onvolledig blijft. Dit is

onvermijdelijk en blijft ook dan een feit, wanneer u deze eenzijdigheden wel degelijk beseft.

Wat er op neerkomt, dat u in reageren en denken door een dergelijke beïnvloeding niet meer geheel vrij bent. U werd in uw mogelijkheden en besef beperkt, gekonditioneerd, door invloeden van buitenaf.

Het is in uw wereld heel gebruikelijk dergelijke technieken te hanteren en er zijn zelfs al heel wat landen, waarin dergelijke technieken dermate ver zijn doorgevoerd, dat de mensen daar een deel van de feiten niet meer kunnen beseffen. Toch leven zij in een wereld, die voor hen zelf aanvaardbaar en logisch schijnt te zijn, die ook emotioneel geheel aanvaardbaar is en tot voor het ik juiste en bevredigende handelingen voert. Alleen de buitenstaander beseft, dat een deel van de reacties niet meer met de feiten te maken heeft en kan daardoor ook beseffen, dat de inwoners van dit gebied gekonditioneerd zijn, op een bepaalde wijze te reageren en zelfs het bestaan van bepaalde feiten deels te ontkennen. Wat voert tot een zeer bepaalde ontwikkeling, die voor het geheel van een dergelijk land beslissend is, zelfs indien er daar dissidenten voorkomen.

Voor de eenling kun je stellen, dat deze wel degelijk zichzelf zal blijven en op een zuiver persoonlijke wijze met gebruik van mogelijk zelfs unieke eigenschappen zal reageren. Maar dan wel uit een besefskader, dat de wereld rond het ik geschapen heeft.

Indien u dit aanvaardbaar vindt in menselijke verhoudingen, zo vraag ik mij af, waarom men een soortgelijke reeks stellingen t.a.v. andere bewustzijnsvormen en groepen zou moeten ontkennen.

Dan kun je stellen, dat een deelzijn van de mensheid binnen de kosmos betekent, dat je met bepaalde problemen sterk en steeds weer gekonfronteerd zult worden in mogelijk altijd weer andere vormen, maar met een gelijke kernwaarde, zodat je in de bewustwording eveneens een soort konditionering ziet ontstaan. Je bent nu eenmaal mens, ook wanneer je in de geest leeft. Het is je dan ook niet mogelijk van de voor de mens normaal zijnde mogelijkheden te zien, of buiten de menselijke erkenning vallende feiten te begrijpen. De mensheid is het raam, waarbinnen alle bewustwording en actie zich af zal spelen.

Wat meer is: men zal eigen eenzijdigheid en van de werkelijkheid afwijkende gevoelens en inzichten met alle middelen blijven verdedigen, ook wanneer men innerlijk wel beseft, dat je eigen oordeel niet bepaald beslissend is in kosmische zin.

Voorbeeld: een ruimtewezen landt midden in de voetbalkampioenschappen, of in de tour de France. Het wezen vraagt wat geringschattend, uitgaande van zijn eigen waardescale, wat de mensen er nu eigenlijk aan vinden tegen een bal te trappen, of zich het lazerus te trappen tussen tweewieltjes, wanneer dit zoveel pijn, ongenoegen en vermoedheid met zich brengt. Het vraagt zich af, waarom de toeschouwers dit zo mooi schijnen te vinden en vraagt een ieder, wat nu wel het nut van dit alles is, wat men daarmee bereikt.

In dat geval is het te hopen, dat het wezen over een stevig pantser beschikt. Want anders zou het wel eens te duidelijk kunnen ervaren, dat fans over een dergelijke geringschattende benadering van "hun" sport nijdig en zelfs onredelijk gewelddadig kunnen worden.

U lacht? Indien fans van verschillende clubs elkaar en desnoods zelfs gehele treinen slopen, dan moet u zich toch eens afvragen, wat zij iemand aan zouden doen, die hen duidelijk en te midden van hun geliefd vermaak vraagt, wat er zinvol is aan hun sport. Maar het ruimtewezen zal op zijn beurt een reeks dergelijke onredelijke reacties kennen..

Indien wezens op een andere planeet leven, zullen ook dezen een eigen ontwikkeling doormaken, een eigen vorm van konditionering kennen. Want op hun wereld zijn zij een levensvorm en gemeenschap, die eigen problemen kent, eigen bereikingen en visies kent, terwijl ook lichamelijk bepaalde kwaliteiten en eigenschappen, afwijkend van de menselijke 't gehele proces van bewustwording beheerst zullen hebben. Denk hierbij ook aan stoffelijke eigenschappen van een planeet, die de benadering van het leven op andere planeten wel degelijk kan beïnvloeden, zoals de vraag, of de eigen ruimte, de eigen planeet, een zwaardere of lichtere aantreking kent dan de uwe, of er daar ook sprake is van een levensproces op zuurstofbasis, of b.v. op metaan of ammoniakbasis - wat eveneens voorkomt.

Voor ruimtewezens geldt ook: wat is hun eigen wereld, de stof, waaruit zij hun ervaringen hebben opgedaan? Want hun eigen denken en ook gevoelswereld, zal daardoor in een bepaalde richting ontwikkeld zijn.

Geestelijk betekent dit, dat hun bewustwording, die gebaseerd is op de stoffelijke objectiviteit en daarin ook steeds weer terug zal keren, wanneer dit nodig is om een verdergaande stoffelijke harmonie en aanvaarding te verwerven, evneens die eenzijdigheid zal vertonen.

Elke persoon, maar ook elke groep, kent een van anderen afwijkende ontwikkeling, maar daarboven staan dan weer zaken, die hen verenigen. Toch zijn de verschillen in benadering van het leven, de kosmos e.d., zó groot, dat wij ook in grotere verbanden voor elk ras in de ruimte weer een afwijkende ontwikkeling zonder meer kunnen postulieren.

Men zal geneigd zijn te stellen, dat het leven zelf de voornaamste band zal vormen tussen alle leven. Maar wanneer wij ons realiseren, dat leven in onze zin bewustzijn veronderstelt, besef je al snel, dat je er met een dergelijke algemeenheid niet bent.

Een werkelijke harmonie, een eenheid, zal voor leden van verschillende levensvormen uit de ruimte alleen daar mogelijk zijn, waar een gemeenschappelijke waardering bestaat, zodat de gevolgen van afwijkende ervaringen en konditionering tijdelijk weg zullen vallen.

Als voorbeeld kan een verhaal gelden, verteld door een schrijvende wereldreiziger, handelende over de ontmoeting van leden van verschillende landen en rassen in antarctica: Het is koud, geen van hen heeft voedsel.

Zij spreken elkanders taal niet, hebben geheel andere denkwijzen enz. Een van hen veroverft voedsel en biedt daarvan uit angst of verlegenheid de anderen iets aan. Zij be- seffen door samenwerking meer voedsel te kunnen verwerven. Ongeacht hun geheel andere doelstellingen, inzichten, taal functioneert het gezelschap, zolang de nood duurt, als een- heid; men ontwikkelt een onderlinge waardering en zelfs af- hankelijkheid. In deze omstandigheden leren de leden van de zo tot stand gekomen groep elkander begrijpen en waarderen. Ieder keert weer terug naar zijn eigen wijze van leven en denken, maar er is enig onderling begrip in stand gebleven, waardoor een ieder ruimer is gaan denken, dan zonder deze noodtoestand en de daaruit voortkomende aanvaarding van en kontakten met anderen mogelijk zou zijn. Dit betoog komt voor in een van de reisverhalen van de heer Sven Hedin.

Het maakt wel duidelijk, dat grenzen wegvallen op het ogenblik, dat iets voor allen gelijkelijk aanvaardbaar en begeerlijk is, maar dat hierbij een ieder toch ook weer zijn specifieke denkwijzen en reacties blijft behouden.

Konklusie: onze persoonlijkheid blijft altijd bestaan, maar onze konditionering kan tijdelijk deels of geheel weg- vallen, waardoor communicatie tussen en zelfs eenheid onder verder verschillende groepen denkbaar is. Zeker zullen alle verschillen weg kunnen vallen en zal een eenheid tussen op zich sterk afwijkende groepen kunnen ontstaan, wanneer het er om gaat in leven te blijven.

Eenheid in onpersoonlijkheid ontstaat op het ogenblik, dat alles wegvalt, wat samenhangt met cultuur, ontwikkeling en richting van bewustwording. Dan overheersen de waarden, die men gemeenschappelijk bezit, zoals de noodzaak levens- kracht te ontvangen en te gebruiken e.d. En indien, zoals wij menen te konstatieren, de levenskracht, die alle wezens in stof en geest nodig hebben, van gelijke aard is, zo lijkt de konklusie gewettigd, dat alle leven in zijn kernwaarden gelijk en gelijkwaardig is.

Wat de zaak pas echt interessant maakt: De kosmos is een eenheid, indien wij maar uitgaan van de oerkracht en de wijze, waarop deze omschreven of benaderd wordt, buiten beschouwing laten.

Elke afzonderlijke ontwikkeling, waarin bewustzijn aanwezig is, zal op een gegeven moment ontdekken, dat het zonder de oerkracht of levenskracht niet kan bestaan. Kan men zelf en zonder meer die in voldoende mate opnemen, dan verandert dit besef niets. Zou men echter meer nodig hebben, dan men zelfs alleen op kan nemen en kan men dit in samen- werking met anderen wel, dan is de reden voor samenwerking geschapen, die ook tot uitwisseling van bewustzijnswaarden kan voeren.

En in de praktijk kunnen wij zelfs niet voldoende levenskrachten opdoen, tenzij wij hierbij geholpen worden door een stroming, een bestaande ontwikkeling. Wij kunnen veel bereiken en waarmaken, zolang wij met het tij mee kun- nen blijven zwemmen, maar bereiken weinig of niets, wanneer wij tegen de stroom in moeten gaan.

Zo ontstaat nu een niet persoonlijke eenheid. Want allen, die zich in de zelve richting bewegen, of je dit nu mystieke beleving, bewustwording, of ervaring noemt, zullen door hun eigen streven mede geneigd zijn anderen voort te stuwen, waarbij de persoonlijke eigenschappen en kwaliteiten geen bijzondere betekenis bezitten.

In de oerbeleving is er een eenheid: de oerkracht wordt geabsorbeerd. Maar op het ogenblik, dat het bewustzijnsproces weer in vrijheid begint, zien wij opeens weer de persoonlijke kwaliteiten en dus ook de eenzijdigheden, vooroordelen e.d. weer het bestaan en streven beheersen.

De konsekwenties zijn vele. Stel, dat men op aarde b.v. met ruimtevaarders te maken zou krijgen - om met de mode mee te gaan. Wat zou naar uw mening bij een dergelijk contact het belangrijkste zijn?

Volgens mij geldt voor alle betrokken partijen, dat het allerbelangrijkste wel zal zijn een respect voor eigen leven te ontwikkelen, dat daardoor ook respect voor de ander en diens leven betekent.

Op het ogenblik, dat dit wederkerig aanvaarden of respect bereikt wordt, ontstaat de eerste mogelijkheid tot een werkelijke communicatie. Maar let wel: die communicatie kan in geen geval beginnen over alles, wat je van de ander onderscheidt.

Zij zal altijd moeten beginnen met het zoeken naar die waarden en begrippen, die men gemeen heeft. Men heeft daarom wel eens gesteld, dat de mathematica zeer waarschijnlijk de meest juiste taal is, wanneer je probeert contact op te nemen met een buitenaards ras. Waar ik het geheel mee eens kan zijn.

Natuurlijk, in films gaat het anders. De bezoekers uit de ruimte hebben jaren lang geluisterd naar radio en gekeken naar t.v. en spreken in de daar gebruikelijke kreten, zodat zij welbehagen proberen uit te drukken door te roepen "échte boter" of iets dergelijks.

Maar dat is alleen in films. Wie even nadenkt, zal beseffen, dat dergelijke boodschappen en de in de media gebruikelijke kreten alleen betekenis kunnen hebben binnen een zeer bepaalde kulturele groep, zodat zij voor vreemdelingen uit de ruimte geheel onbegrijpelijk zullen zijn.

Maar een cirkel zal men kennen. Want in de ruimtevaart kom je niet ver, wanneer je constructies als een cirkel, een parabool e.d., niet kunt hanteren. Ook de verdeling van die cirkel in segmenten, het vaststellen van hoeken e.d., zal voor elk 3-dimensionaal levend wezen zonder meer begrijpelijk zijn, zo goed als getallen. De tekens kunnen verschillen, maar dat een voorwerp plus een voorwerp 2 voorwerpen is, geldt overal.

Vertrek je van een basis, die voor beiden gelijkelijk bekend en denkbaar is, dan ontstaat als vanzelf een mogelijkheid elkanders uitdrukkingen te leren kennen en zo ook tot een verdergaande communicatie te komen.

Let wel: bij deze kontakten zal men elkanders taal en schrift, zelfs een deel van elkanders wereldvoorstelling

kunnen leren begrijpen, zonder dat de meer persoonlijke eigenschappen, sociale codes e.d. daarbij onmiddellijk in het spel zullen komen, zodat men op persoonlijke basis elkander nog steeds alleen kan begrijpen en benaderen vanuit eigen gevoelens en denkgewoonten.

Zeker is het niet zonder meer mogelijk bepaalde, meer abstracte zaken duidelijk uit te wisselen. De buitenaardse spreker kan de mensen nog steeds niet duidelijk maken, wat voor hem b.v. het begrip God is en ook de mensen kunnen hun geloof aan God niet duidelijk en begrijpelijk maken. Zover is men eenvoudig niet, omdat hierbij gebruiken en algemeen gehanteerde begrippen een rol spelen, die in feite geen redelijke benadering of definitie in algemene zin bezitten. Zo min als het u mogelijk zou zijn die buitenaardse persoon uit te leggen, waarom b.v. volgens u Carter goed is, Van Agt goed is of dergelijke zaken. Trouwens, dat kan ik ook niet. Zelfs waarom volgens jou een bepaalde politiek, een bepaald systeem goed is en een ander slecht, kun je niet zonder meer begrijpelijk maken, daar de ander uitgaat van feiten, die hij op zijn eigen wijze interpreteert.

Maar je kunt met die ander wel de basiswaarden van het bestaan delen, begrippen voor de structuur b.v., zaken als gelukkig zijn, ongelukkig zijn, bang zijn e.d.

Stel nu eens, dat dit alles zich in de sferen afspeelt. De taal is geen moeilijkheid meer. Maar nog steeds hebben wij te maken met wezens, die ook wel de menswaarden in zich dragen, maar geleefd hebben en gestorven zijn op een heel andere planeet.

De mogelijkheid tot onderling begrip zal dan nooit kunnen liggen in een vergelijken van stoffelijke ervaringen of zelfs het bewustzijn, dat aan de hand daarvan werd opgedaan.

Zeker bij eerste contacten is het noodzakelijk uit te schakelen, wat een persoonlijke voorstelling of interpretatie zal zijn. Gevoelens als vreugde en angst zal een ieder herkennen, omdat dezen een essentieel deel van alle leven zijn en blijven, ongeacht hoe en waar dit leven zich afspeelde of afspeelt. Zelfs indien je contact op zou kunnen nemen met een engel, een geest, die nooit in de stof heeft geleefd en wordt voorgesteld als een soort superduif met menselijk uiterlijk, zal deze vreugde kennen en de angsten, die verbonden zijn b.v. aan een situatie, waarin men vreest die vreugden tijdelijk of blijvend te verliezen.

In de reactie op het bestaan is voor de geest de gemeenschappelijke taal te vinden, waardoor een contact mogelijk wordt en men zelfs veel van elkander kan leren en begrijpen.

Ons blijkt echter steeds weer, dat je, wanneer je dergelijke communicatiemogelijkheden uitbreidt, je op de duur over alles van mening kunt wisselen, behalve over jezelf. Een zuiver persoonlijk contact, waarbij een algehele uitwisseling van alle persoonlijke waarden tot stand komt, blijkt onbereikbaar, omdat er een te groot verschil in beelden en waardering voor die beelden bestaat.

Zelfs een zuiver begrip voor de oorzaak van alkanders eenzijdigheden is niet te bereiken. Wel is het mogelijk een volledig contact te bewerkstellingen op grond van de waarden en krachten, die men in de geest gelijkelijk ondergaat of ervaart. Zelfs de innerlijke reacties op deze geestelijke bestaanswaarden zijn volledig tot uiting te brengen en uitwisselbaar, niet in een reeks van wetten en stellingen, maar in termen van beleving.

Op deze basis kan een eenheid bestaan in de sferen, waarin geesten van vele verschillende planeten een deel vormen en samenwerken, samen desnoods een enkel doel nastreven. Maar zover mij bekend, zal die samenwerking dan nooit persoonlijke elementen bevatten, maar in wezen op een onpersoonlijke basis plaats vinden.

Wat niet zo onbegrijpelijk is: wanneer wij met een persoonlijkheid als zodanig te maken hebben, zullen diens interpretaties opeens een veel belangrijker rol gaan spelen dan de feiten zelf. En daar dezen zelfs van ras tot ras, dus zeker ook van wereld tot wereld, zeer sterk verschillen, zo een dergelijke contact en samenwerkingspoging alleen maar resulteren in een pogen eiger besef en waarden op te leggen aan anderen als enige maatstaf.

Hoeveel moeilijkheden ervaart u op aarde al niet, wanneer in een samenwerking persoonlijke eigenschappen en visie een grote rol gaan spelen. Denk maar eens aan de moeilijkheden in de EEG, wanneer het gaat om het opruimen van boter en andere bergen.

Ook in andere opzichten trouwens. De franse grandeur is in deze dagen niet veel meer dan een illusie en blijft eigenlijk alleen nog maar als een emotie aanwezig. Maar de fransen reageren nog steeds vanuit deze visie op hun eigen bepangrijkheid en beschouwen zichzelf nog steeds als de maatstaf, waarmede een ieder dient te meten. Al dan niet terecht gaan zij uit van hun eigen ~~meer~~waardigheid. Alleen in zuiver wetenschappelijke arbeid bestaat dit bezwaar in veel mindere mate, spelen belangen en eigen hoogheid in mindere mate een rol en kunnen dus sneller en juistere resultaten bereikt worden.

Indien ~~zo~~ bij contacten tussen verschillende groepen van entiteiten uit zou blijven gaan van eigen meningen en achtergronden, zou men ook in de geest niet veel tot stand brengen. Het zou dan zelfs erger worden dan op aarde. Kunt u zich misschien een soort eeuwige geestelijke EEG voorstellen, waarin men elkander niet geheel wil begrijpen en dus alle zittingen eindeloos voort duren?

Juist daarom dienen vele persoonlijke elementen terzijde gesteld te worden. Het is dan geen zaak meer van mijn wijze van bewustwording, mijn idealen, denkbeelden en belangen meer, maar het erkennen van een gezamenlijke noodzaak en het onderzoeken van de gezamenlijke mogelijkheden in verband daarmee. Verder kom je in feite bij een geestelijke samenwerking gemeenlijk niet, zolang je nog in de tijd leeft.

Daarom kun je terecht spreken over de eenheid van

het onpersoonlijk leven, dat boven alle persoonlijke erkenningen en gevoelens uit kan gaan.

In de geest komt een dergelijke eenheid vooral in hogere sferen veel voor. De eenheid presteert dan vele zaken en vindt vele mogelijkheden, die vanuit een persoonlijke benadering niet mogelijk zouden zijn, terwijl elke prestatie een vergelijkbare bewustwording in alle units van de eenheid tot stand zal brengen en dus een meer bewuste en algehele eenheid naderbij brengt.

Opvallend is bij dit alles, dat een ieder in deze gevallen zijn eigen en specifieke uitstralingen en krachten bijdraagt tot het geheel, zonder dat hierbij ooit strijdigheden voorkomen. De erkenning van het feitelijke doel doet alle op zich zeer verschillende krachten en mogelijkheden naar buitentoe als een eenheid functioneren.

Maar indien iemand nadrukkelijk zichzelf in het geheel betreft door te stellen: ik, met alles wat ik besef en ben, werk hieraan mee, dan wordt ofwel de samenwerking verbroken, danwel wordt de betrokkene uit de gemeenschappelijke poging uitgesloten, omdat hij daarin niet meer past op het ogenblik, dat hij niet slechts het doel, maar vooral ook zichzelf wil zien en uiten.

Voor het geheel van de kosmos meen ik dan ook te mogen stellen, dat persoonlijke kwaliteit van groot belang is voor de bewustwording, dat persoonlijke kwaliteiten een zeer korte, vaak beslissende rol spelen in menselijke en geestelijke levensprocessen.

Zonder persoonlijke kwaliteiten zou een bewustwording op persoonlijke basis niet voorstelbaar zijn en zo veel te loor gaan, terwijl zowel in de stof als de geest vele bereikingen zeker achterwege zouden blijven.

Maar wanneer het gaat om grotere zaken, zo blijkt opeens, dat men zich met alle waarden en mogelijkheden dient in te voegen in een geheel, een eenheid, zonder zich daarbij bezig te houden met eigen plaats of mogelijkheden binnen die eenheid.

Door tijdelijk of blijvend deel te worden van een eenheid, zullen wij ons persoonlijk leven, de uitings en beslissingsmogelijkheid op persoonlijke basis, missen. Wij zullen echter dan wel gedragen worden door het geheel en in onszelf de betekenis en werking van het geheel wel degelijk blijven ervaren. Van veranderingen en bewustwording zijn wij ons, zolang de eenheid duurt, dan ook niet werkelijk bewust. Eerst nadat de eenheid is verbroken, of binnen de eenheid een volledig rapport met alle delen daarvan zonder enig voorbehoud bereikt is, zullen wij kunnen beseffen, welke veranderingen wijzelf en ons bestaan door dit werken binnen de eenheid hebben ondergaan.

Laat mij nu eerst eens informeren, of u daarop iets te zeggen hebt.

x U spreekt van persoonlijkheid. Is dit de stoffelijke of de hogere geestelijke, die door ons heen kan stromen en ons zo beïnvloeden?

- De werkelijke persoonlijkheid is de kern van het ik.

Het is te omschrijven als een besef, dat het gevolg is van een bewustwordingsproces, dat de kern van het ik heeft doorgemaakt. Of dit nu vele werelden en sferen omvat en mogelijk vele inkarnaties, danwel een enkele wereld of sfeer in één enkele inkarnatie doet hierbij verder niet ter zake.

Wel kun je stellen: het bewustzijn van de persoonlijkheid wordt bepaald door de ervaring, waarmede een orientatie mogelijk wordt t.a.v. alles, wat je buiten je reeds kunt erkennen. Bent u het zover met mij eens?

Dan moet u ook niet praten over een hogere persoonlijkheid" die door ons heenstroomt". Al is een dergelijke beïnvloeding zowel op aarde als in de sferen wel mogelijk, toch handelt het hierbij niet om een waarde, die deel van het ik, de besefte persoonlijkheid is. Zelfs indien wij aan willen nemen, dat een dergelijke beïnvloeding buiten alle tijd en ruimte een deel is van ons wezen, zo blijft het voor ons gezien ons huidige besef - en dus onze persoonlijkheid - een kracht, die zich door ons manifesteert.

Persoonlijk kan men een dergelijke kracht moeilijk noemen en wanneer wij een dergelijke kracht ervaren, zo zullen wij dezen in onszelf omzetten in een persoonlijke - dus eenzijdig gerichte en in bewustzijn beperkte - reactie.

Dit is een probleem, waarmede wij steeds weer gekonfronteerd worden. Vandaar, dat ik geprobeerd heb u duidelijk te maken, dat wij een eenheid met het hogere alleen dan zullen bereiken, wanneer wij -desnoods tijdelijk - niet meer bewust onszelf zijn.

Zoals ik probeerde duidelijk te stellen, dat de werkelijk grote bereikingen gemeenlijk alleen haalbaar zijn, wanneer een aantal persoonlijkheden daartoe samenwerkt, maar dan in dit streven niet meer zichzelf als persoonlijkheid beschouwen of uiteten, maar tot functie van de grotere eenheid zijn geworden.

Op zich acht ik dergelijke vragen voor een mens op aarde en zelfs voor de geest in de sferen niet van overwegend belang. Wij moeten eerst zo goed wij kunnen en beseffen datgene zijn en doen, dat nu als juist door ons ervaren wordt.

Indien u mijn toestaat even uit te wijden: Iemand vroeg eens: waar komen wij, wanneer wij buiten alle tijd en ruimte leven, uiteindelijk terecht. De wijze geest, die een antwoord moest geven, sprak: dan komen wij terecht in de wereld, waarin alle mogelijkheden gelijktijdig aanwezig zijn en wijzelf niet meer uiteten, doch slechts het geheel aan mogelijkheden in ons belevende, ons ik bijdragen als deel in de functie van het geheel, dat tijdloos is.

Waarop de vrager repliceerde: dus dan ben ik er niet meer? De spreker, die ik citeer, gaf daarop het volgende antwoord: Dus op het ogenblik, dat u in de tram stapt en niet meer zelf loopt, maar gevoerd wordt langs een pad en in een tempo, waarop uzelf verder geen invloed uit kunt oefenen, bent u er niet meer?

Dat is nu hetgene, waarover wij in ons onderwerp

ook kunnen speculeren. Antwoord: wanneer je opgaat in de eenheid, ben je er zelf nog wel, maar je bent niet meer zelfactief. De persoonlijkheid bestaat, maar is niet meer naar buitentoe kenbaar.

In de hoogste bereiking zou je kunnen stellen, niets meer te zijn dan een partikel in de lichtstraling van God. Maar ook dit impliceert, dat je als ik nog bestaat, ook wanneer je nog slechts als functie van God optreedt. Je zult je dan ook bewust zijn van hetgeen je bent, wat er gebeurt en de kans is groot, dat je, al ben je maar een klein deeltje van het goddelijke - dat daaruit eens is voortgekomen, je ook bewust zult zijn van altans een deel van datgene, wat je schepper door jou tot stand brengt.

In mijzelf van mijzelve bewust zal ik in een dergelijk geval echter alleen onpersoonlijk zijn, functioneren. De uiting van het ik is teloor gegaan. Zoals een goede profeet op het ogenblik, dat hij waarlijk profeteert, niet meer zichzelf is en toch zich van zich en hetgeen hij doet bewust blijft, maar feitelijk alleen nog maar de stem of spreekbuis is van datgene, wat door hem spreekt.

Of deze stem nu wordt voortgebracht door de hoogste kracht, door 10 of 10.000 engelen, danwel voortkomt uit een telepathische suggestor in de buurt, die zich dood zat te vervelen, doet dan ook niet terzake, zover het wegvallen van de uiterlijke persoonlijkheid en de uiting daarvan betreft: de profeet is niet meer zichzelf en kan slechts een werkelijke profeet zijn op het ogenblik, dat de uiting van zijn eigen persoonlijkheid, hoe dan ook, wordt uitgeschakeld, daar alleen op die wijze de boodschap zuiver en onvervalst met zijn gehele inhoud door kan komen. Ook al kan de persoonlijkheid op die boodschap en de betekenis daarvan reageren, zodra de beïnvloeding ten einde is.

Ik kan mij voorstellen, dat er mensen zijn, die nu zouden willen opmerken: wij horen zo vaak bij u een soort anarchisme aanbevelen, een zo groot mogelijke persoonlijke vrijheid, gepaardgaande met een volledige verantwoordelijkheid vooral, wat je bent en doet. Hoe kan dit nu stroken met deze onpersoonlijke eenheid van leven, waarover u nu spreekt?

De oplossing is eenvoudig genoeg: wij gaan uit van het standpunt, dat, wanneer elk onderdeel van een geheel is afgewerkt tot het precies en volledig - en in ons geval bovendien bewust - zichzelf is, hierdoor het geheel beter en juister zal kunnen functioneren.

Wij geloven niet in een verminking van het ik om het zo dienstbaar te maken. Wij geloven in een dienstbaarheid, die voortvloeit uit de volledige en bewuste persoonlijkheid als gevolg van ervaring en bereikt besef.

Voorbeeld: wanneer een snaar op een instrument springt, kan een goede musicus door aangepast spel en desnoods een verstemmen van de andere snaren de melodie toch nog wel redelijk spelen. Maar voor perfectie dient elke snaar heel en juist gestemd aanwezig te zijn. Pas dan kun je alle mogelijkheden van het instrument geheel gebruiken.

Zeg, dat God een melodie voortbrengt, die de Schepping

heet. De kompositie is dan geen zaak van de snaren, afzonderlijk of te samen. Maar indien deze melodie op het instrument leven gespeeld wordt, moeten alle snaren juist afgestemd met al hun eigen kwaliteiten aanwezig zijn, wil de perfectie van de kompositie ook duidelijk kenbaar worden.

x Zit er geen paradox in dit alles?

- Een schijnbare strijdigheid, ja. Ik leg de nadruk op het juist zijn van de snaren, terwijl men altijd pleegt te spreken over het gehele instrument als de citer, de viool enz.

Wanneer je nu spreekt over de eenheid van het onpersoonlijke leven, spreek je over het instrument. Maar is het dan een paradox te stellen, dat elk onderdeel zijn perfecte vorm en eigenschappen dient te bezitten om het instrument als geheel tot een goed werkend en klinkend iets te maken? Het perfecte instrument kan alleen bestaan, indien elk onderdeel op zich perfect is, maar dan ook alle eigenschappen bezit, die daarbij behoren. In ons geval dient het onderdeel zich van die eigenschappen bewust te zijn, maar toch zal het, zoals in het stoffelijke instrument, zich met een verwaarlozing van eigen vorm en kwaliteiten, moeten voegen in het geheel om dit zijn waarde te geven.

U zult zich herinneren, dat gesteld werd, dat het ik zichzelf dient te zijn en bewust van zichzelf, maar dat het alles, wat dit ik onderscheidt zijde moet stellen om zich geheel in te ordenen in het samenhangen, waardoor het geheel kan functioneren. Ook wanneer dit een verwaarlozen of tijdelijk "vergeten" van een aantal zuiver persoonlijke waarden en mogelijkheden zou betekenen.

Mogelijk is u hierdoor duidelijk, waarom wij enerzijds zoveel nadruk leggen op een zo vrij en persoonlijk mogelijke ontwikkeling en anderszijds voortdurend spreken over harmonie, aanpassing bij anderen, erkenning van de eigen waarden en eigenschappen van anderen als gelijkwaardig aan de onze etc.

Juist als gevolg van een vrije, persoonlijke en verantwoordelijkheid kennende ontwikkeling kom je op een ogenblik tot de erkenning van noodzaken en mogelijkheden, die je met anderen deelt en waardoor samenwerking en zelfs onderwerping aan een geheel noodzakelijk kan worden. Wat je dan bewust en vrijelijk dient te volbrengen, om zo de hoogste doeleinden, die je kent, waar te maken. Je brengt dan weliswaar het geheel van je persoonlijkheid met alle kennis en kwaliteiten in het geheel in, maar reageert naar buitentoe nog slechts als functie van het geheel. En je zult dit blijven doen tot het doel bereikt is, of je eigen bewustzijn een dergelijke samenwerking, hoe dan ook en waarom dan ook voor jou verder onmogelijk maakt.

Dit lijkt mij uiteindelijk zelfs de verklaring te zijn voor een persoonlijk bestaan in de eeuwigheid. Als alles gelijktijdig is, zijn wij als ik representant van vele levens mogelijkheden en sferen. In ons is een besef van dit alles, wat wij binnen het geheel vertegenwoordigen, noodzakelijk. Zowel voor onszelf als voor alle andere delen van het zijnde

is een erkenning van het geheel echter alleen mogelijk, dank zij de vele details, waaruit het is opgebouwd, details waarvan ook wij er vele in ons dragen.

Door ons open te stellen voor het geheel kunnen wij dan ook deel hebben aan alle mogelijkheden in al het andere, terwijl al het andere, door hetgeen wij zijn, eveneens zich vollediger en juist van het geheel bewust zal worden.

Kortom: wij voelen ons deel van het geheel en beleven in grote harmonie alle waarden van het geheel, terwijl wij als persoonlijkheid en ik met al onze eigenschappen voor dit geheel noodzakelijk om een harmonie in perfectie mogelijk te maken voor elk ander deel, dat, zoals wij, het geheel beleeft en afleest.

De persoonlijkheid is in deze voor ons geworden een punt, waarin het geheel wordt gekonstateerd, maar kent geen eigen en afzonderlijke uiting meer.

x - Waarbij je dus vergeet, dat je er bent?

Je vergeet niet, dat je er bent, maar je manifesteert niet meer afzonderlijk alles, wat je nu weet te zijn, maar beleeft de totaliteit, waarvan je weet deel te zijn. Voor ons is het geheel onze kosmos en gelijktijdig deel van het ik, maar wordt niet beseft als persoonlijkheid.

Het ik wordt wel erkend, maar niet meer beleefd als afzonderlijke persoonlijkheid. Misschien verduidelijkt het volgende dit: Wanneer je naar de tandarts gaat en tijdens de behandeling met jezelf bezig blijft, voel je de pijnen intens. Je kunt echter ook bezig zijn met een geluid of een gebeuren, dat buiten het kader van de tandarts valt. Dan onderga je de pijn wel, ben je je ergens ook wel van de behandeling bewust, maar je schenkt daaraan zo weinig aandacht, dat de pijn je bewustzijn in feite niet bereikt. Zo is het nu, wanneer je deel bent van het geheel. Je bent he wel bewust van jezelf en de toestand of functie, die je binnen dit geheel hebt, maar wordt zozeer in al het andere betrokken, dat dit alles slechts als bijkomstig wordt ervaren. Je vergeet niet, dat je er bent, maar je vergeet wel eigen beleven enz. als het belangrijkste te ervaren.

Waarmede ik nogmaals probeerde u duidelijk te maken, dat een ik, volkomen van zichzelf bewust, als een node van besef binnen een geheel kan bestaan, zonder dat het gelijktijdig alles geheel tot zichzelf herleidt. Kortom: het persoonlijke ervaren bereikt een grote objectiviteit, die uit de verbondenheid met het geheel geboren wordt, dit terwijl het in het geheel en dus in het besef ook eigen ik, maar nu in verhouding tot het geheel, als mogelijkheid, ervaring en eventueel als kracht inbrengt.

x - Doelt u opeen bewustzijnsverandering, waarbij je niet meer bezig bent, met hetgeen je denkt te zijn, maar alleen nog met wat je werkelijk bent?

- Aardig gezegd. Ik zou het toch wat anders stellen: Er is een bewustzijnsverandering, waardoor je je niet meer voornamelijk bezig houdt met de begrenzing tussen jezelf en het andere, maar slechts het geheel, wat je beroert, gaat beleven zonder hierin een onderscheid tussen ik en niet ik te maken.

De bewustzijnswaarde verandert hierdoor, terwijl het basisbewustzijn van het ik daarbij in inhoud gelijk kan blijven. Het ik is nog steeds dat, wat het reeds vroeger was, maar de grens is weggevallen en daardoor maakt het ego geen scheiding meer tussen eigen gedachten en belevingen en die waarden in anderen, die deel van de eenheid uitmaken.

x Is het geen weggevallen van alle illusie?

- Naar ik meen, is elke illusie, die je ooit gekoesterd hebt of ooit koesteren zult, een deel van de mogelijkheden, die in het geheel bestaan.

Er is immers niets voorstelbaar voor ons, wat niet behoort tot de mogelijkheden binnen de kosmos? Want dat, wat niet behoort tot de mogelijkheden, is niet denkbaar, kan niet tot het bewustzijn doordringen.

De illusie berust in vele gevallen op de erkenning van een mogelijkheid, die op dit moment niet als werkelijkheid te realiseren is, mogelijk zelfs in de nu voor u geldende omstandigheden nooit gerealiseerd kan worden zelfs.

Het blijft echter een mogelijkheid binnen het geheel van het zijnde. Je verliest dus niet je illusies, maar kunt beseffen, hoe en onder welke voorwaarden deze waar zijn. Je zult te midden van het geheel ook je illusies als werkelijkheid kunnen beleven, omdat zij ergens ooit waar zijn geweest, maar zult de band tussen de illusie en de nu bestaande beperkt persoonlijke werkelijkheid verliezen, zodat de droom verdwijnt en daarvoor in de plaats een harmonische belevingsmogelijkheid tot stand komt, die echter niet meer in het ik als eerste kern behoeft te berusten.

Anders gezegd: de illusie blijkt een werkelijk deel te zijn van de totaliteit, maar dient niet meer als een mogelijkheid om andere delen van die werkelijkheid of totaliteit voor het ik te versluieren of zelfs te verdringen.

Het is niet mijn bedoeling, spitsvondig te zijn. Maar wanneer wij argumenteren over zaken, die in wezen kosmisch van aard zijn, zoals eenheid en tijdloosheid, moet je proberen scherp te formuleren en zelfs kleine verschillen duidelijk te doen gelden.

Wat dan voert tot uitspraken als: een eenheid kan eerst in werkelijkheid bestaan, wanneer het ervaren binnen die gemeenschap 't geheel aanvaardt en niet meer persoonlijk is.

Wat het voor velen erg moeilijk maakt, omdat mensen eenheid eerder plegen te ervaren als iets, wat gelijk is aan of geheel onderworpen aan hun eigen ik. Waarbij men dan maar vergeet, dat alleen een facet van de ander wordt aanvaard en dat men bewust of onbewust geen deel heeft aan de rest, zodat er geen werkelijk geheel ontstaat, maar ten hoogste een beperkte binding op grond van een waarde, die door de delen van het geheel nog altijd heel anders begrepen of ongeschat zal kunnen worden.

x U zeide, dat het ik een gevolg is van konditionering.

- Dat heb ik zo niet gezegd. Ik stelde, dat het ik in de gang van de bewustwording voortdurend onderhevig is aan konditionerende invloeden, waardoor een eenzijdigheid van beleven en beseffen ontstaat. Hetgeen ik verder heb uitgewerkt.

- x Hoe zoudt u het ik dan omschrijven?
- als een bewustzijn, dat zich in een deel van een geheel zodanig ontwikkelt, dat op de duur vanuit dit deel zowel een observatie van het geheel als een besef voor de functie van het ik te midden van het geheel bereikt kan worden.
- In wezen is het ik dus een bewustzijn, dat door de wijze van beseffen gelijktijdig een begrenzing schept voor zich en zo tot onderscheid komt tussen alles, wat het ik noemt en alles, wat als het andere beschouwd wordt.
- x Maar zolang er geen konditionering is, is er toch geen persoonlijkheid?
- Dit is afhankelijk van de omschrijving, die u hanteert voor het begrip persoonlijkheid. Konditionering is een beïnvloeding van buitenaf, die gemeenlijk en voor iemand, die de weg via de mensheid volgt, altijd optreedt. Maar ik stel, dat persoonlijkheid reeds bestaat, wanneer er een besef bestaat, dat de mogelijkheid bezit vanuit zich t.a.v. waarden in of buiten het als deel van het ego besefte te reageren op grond van gegevens, die in of buiten het ik ontstaan.
- Dus voor mij is er, ongeacht of er eenzijdige beïnvloedingen van buitenaf bestaan of niet, sprake van een persoonlijkheid, zodra er sprake is van een besef, waaruit een mogelijkheid van reageren voortvloeit.
- x Maar bewustzijn betekent: je bewust zijn van iets.
- Bewustzijn berust inderdaad op het erkennen van de eigen mogelijkheden, kwaliteiten e.d. in vergelijking tot waarden, die je niet beschouwt als behorende tot of innerlijk beïnvloedbaar door het ik zonder meer. Het andere dus.
- Bewustzijn is er dus reeds, wanneer een scheiding wordt gemaakt tussen ik en niet ik. Waarbij uit de aard der zaak bij het toenemende bewustworden van verschillen de definitie van het andere steeds ingewikkelder zal worden en steeds meer banden tussen het ik en het andere gepostuleerd of ervaren zullen worden.
- x Maar als je niet bewust bent van het wezen van iets, kun je toch niet spreken over een bewustzijn?
- Ben je je werkelijk van niets bewust, zo is er geen sprake van bewustzijn en kun je zelfs niet meer spreken over bewustzijn. Maar zodra je je bewust bent van het feit, dat er een bewustzijn kan bestaan, ben je reeds bewust.
- Overigens: wanneer je je van niets bewust bent, is enige actie of reactie, anders dan voortvloeiende uit de structuur, niet denkbaar. Reactie, waarbij enige eigen keuze mogelijk is, vereist besef, dus bewustzijn.
- Ik ben het dus met u eens, dat niet van persoonlijkheid, ik of bewustzijn kan worden gesproken, wanneer niet tenminste de meest primaire voorwaarden voor bewustzijn: het ervaren, beloven en herkennen van verschillen, aanwezig is.
- Konditionering is dus nogmaals niet noodzakelijk om tot een "persoonlijkheid" te komen. Naarmate echter het contact met en de reactie op de buitenwereld zal toenemen, zodat het ik zich meer gaat richten op bepaalde mogelijkheden en verschijnselen, zal men in vele gevallen kunnen spreken van een konditionering, daar andere waarden hierdoor vaak uit het bewustzijn worden verdringen, of daartoe geen

toegang meer vinden.

Het is duidelijk, dat zowel van buitenaf als door innerlijke processen deze eenzijdigheid steeds verder toe kan nemen, tot uiteindelijk alleen datgene, wat men zelf denkt, gelooft en doet als juist wordt aanvaard en al het ander ofwel vergeten danwel als onjuist verworpen wordt.

De visie op het bestaan van het ik is echter niet noodzakelijkerwijze het gevolg van de een of andere vorm van konditionering.

Een eerste erkenning, dat men bestaat, brengt de visie met zich mede, op hetgeen aangenaam en onaangenaam is. Dit vbet uit eigen bestaan voort en is zeker geen konditionering. Toch kan reeds dan gesproken worden van een, zij het nog zeer eenvoudige persoonlijkheid, is er een ik en is er sprake van een eerste bewustwording.

Zolang alleen maar sprake is van een ervaren, zal ook het meest gediverseerde erkennen van het niet ik geen konditionering betekenen. Eerst wanneer het ik op de buitenwereld gaat reageren en ageert om zichzelf beter te voelen, of zelfs te handhaven, kan een eenzijdigheid ontstaan, waardoor de gevolgen van eigen actie als een eerste konditionering kunnen worden beschouwd. Maar zelfs dan is er nog geen sprake van een bewuste beïnvloeding van buitenaf, zij het door geesten, andere wezens, of mensen veroorzaakt.

Uitgaande van de menselijke ontwikkelingsgang kunt u aan dit alle toevoegen, dat een ik, dat tendele bewust is, gemeenlijk zal moeten reageren om bewuster te worden en dat een groter bewustzijn voorlopig altans tot een eerder ageren tegen aspecten van die buitenwereld zal voeren. Nogmaals: in de menselijke bewustwordingsgang is konditionering onvermijdelijk, maar dit betekent niet, dat dit voor elke andere bewustwordingsgang zo en gelijkelijk geldt.

Ik moet nu echter gaan eindigen. Na de pauze krijgt u nog alle gelegenheid verder op de zaak in te gaan. Ik hoop u met dit alles echter duidelijk te hebben gemaakt, dat de eenheid in het onpersoonlijk leven wel degelijk mogelijk is, terwijl een dergelijk beleven van het bestaan voort zal komen uit een benadering of bereikt kosmisch bewustzijn. Tenlaatste meen ik duidelijk gesteld te hebben, dat persoonlijke ontwikkeling voor ons noodzakelijk is om deze eenheid bewust te kunnen bereiken en beleven, terwijl in die beleving onze persoonlijkheid nog slechts als ontvanger van alle indrukken bestaat zonder zelf actief te zijn op andere dan door het geheel bepaalde wijze.

Ik dank u voor uw aandacht. Tot straks.

(bekort)

-0-0-0-0-0-

Zo, vrienden.

Ik hoop, dat u een aangename pauze hebt doorgebracht. Wat wilt u in verband met het onderwerp nog verder naar voren brengen?

x U hebt bewustzijn uiteengezet. Maar wat is dan bewuste-
loosheid?

- In geestelijke zin: het ontbreken van bewustzijn, waarbij het bewustwordingsproces dermate beëindigd is, dat het hernieuwd begonnen kan worden. Dit kan gebeuren, wanneer iemand te diep in het duister terecht komt.

Menselijk : bewusteloosheid is het ogenblik, waarbij je opeens de innerlijke droomwereld dermate intens beleeft, dat je vergeet, dat je ook aan de buitenkant nog bestaat.

Ofwel: een wegvallen uit de menselijke werkelijkheid, waardoor je je menselijke aandacht en hulp hoopt te verwerven. Want ook dat komt voor.

x Satori, het vallen van de bodem uit de kruik in het zen-boeddhisme, strookt dit met uw beeld van het onpersoonlijk leven?

- Tot op zekere hoogte. Dit zenbeeld staat voor een toestand, waarbij het gehele ervaren en beseffen gebaseerd is op het onpersoonlijk zijn. Hierbij laat men in het midden, of dit een persoonlijke zaak is of niet.

Wij gaan iets verder door te stellen, dat komen tot eenheid in het onpersoonlijk leven deelgenootschap betekent met het geheel en ook met alle factoren daarvan, die zich nog niet van hun deelzijn in die eenheid bewust zijn.

x Met het wegvallen van de grens van de kruik kan de inhoud zich over de ruimte verdelen?

- De kruik wordt inderdaad zinloos. Maar men neemt in het zen vaak aan, dat de inhoud zich verbreidt, zonder daarbij zichzelf te blijven. De binding tussen persoonlijkheid en eenheid valt dan dus wel weg. Volgens ons blijft die binding echter wel bestaan als een uitwisseling van indrukken met de totaliteit, die zo sterk wordt, dat de persoonlijkheid niet meer zelf zal ageren, maar alleen nog functioneert als deel van de eenheid, die beseft wordt.

x Heeft de eenheid in het onpersoonlijke leven een relatie met de harmonie?

- Wanneer je komt tot een deel zijn van het geheel, zonder aan die ervaring enige actie of reactie op persoonlijke basis te verbinden, dan is er natuurlijk een perfecte harmonie met het geheel aanwezig.

Mij schijnt echter een perfecte harmonie ook zonder dit deel worden van het geheel mogelijk, zodat ook op een persoonlijke basis volgens mij een perfecte, zij het mogelijk niet van het geheel bewuste harmonische toestand bereikbaar is.

Volgens mij is dan ook perfecte harmonie met de besepte kosmos eerder bereikbaar dan de volledige eenheid in het onpersoonlijke leven.

x Is hetgeen u stelt vergelijkbaar met b.v. Nirwana of de belevingen van de grote mystici?

- Inderdaad, indien u tenminste wilt spreken over een momentopname als de weergave van een levend geheel in alle fasen.

De beleving van een mysticus kan voor betrekkelijk korte tijd een verliezen van het ik als begrensde wezen in een

eenheid op onpersoonlijke basis inhouden. Wat de verklaring is voor het menselijk onomschrijfbaar zijn van alle hoge mystieke ervaringen.

Nirwana is het zijnde niet-zijn. Hierbij blijft het ik inderdaad bestaan en is bewust, maar is geen actieve factor meer in het geheel. Dit komt veel dichter bij de toestand en mogelijkheden, die ik probeerde u duidelijk te maken.

Maar er is een verschil in dier voege, dat volgens ons het ik al deel van het geheel op niet persoonlijke basis wel degelijk steeds nog actief is en blijft, maar als deel van de totaliteit, die haar eigen ontwikkeling afwerkt. En dit vinden wij in de uitleggingen omtrent het Nirwana niet zonder meer terug.

x De boedda heeft dit inderdaad niet duidelijk gesteld.

- Sommige van zijn uitleggers en komentatoren hebben het inderdaad nog veel onduidelijker gesteld. Het typerende voor de grote leringen is wel, dat zij een zodanige eenvoud bezitten, dat de denkers daarmee niet tevreden konden zijn en de eenvoudigen de leer als niet volledig praktisch beleefbaar beschouwden. Met als gevolg steeds meer uitleggingen en uitleggingen van uitleggingen, waarbij de denkers voor zich proberen op een voor hen gewichtige - hun weten bevestigende - de eenvoudige regels uit te leggen en zo tevens de eenvoudigen te verlossen van de noodzaak een te moeilijke praktijk van de leer te ontmoeten - zodat zij gelovigen blijven en niet elders hun heil zoeken, waar de bereiking schijnbaar voordeliger wordt aangeboden.

x Dat komt, omdat het werkelijk en geheel volgen van de leer voor gewone stervelingen niet denkbaar en niet bereikbaar is.

- Denkbaar is een uitvoeren van de eenvoudige regels wel degelijk. Anders zouden de mensen geen moeite doen om argumenten te vinden, die hen van deze verplichting geheel of ten dele ontslaan, en aan de eigenlijke leer schijnbaar een andere betekenis kunnen geven.

Ik meen niet, dat theologen en uitleggers allen niet weten, waarover zij praten en dus alleen onzin verkondigen.

Integendeel. Maar hun wijze van uitleggen en argumenteren bewijst wel, dat zij zoeken, de regels te ontcrachten, die van de mensen grote offers vragen en daardoor het aantal aanhangers van de leer wel kunnen beperken.

Juist de eenvoudige eisen, die zowel de boedda, Jezus als andere grote leraren aan hun volgelingen stellen, zijn de reden voor de vele kommentaren, die de mens zeggen, dat hij alle voordelen van de leer kan genieten zonder zijn eigen wijze van leven en denken werkelijk te veranderen.

x In hoeverre ben je jezelf, wanneer je jezelf verandert?

- Jezelf kun je niet veranderen, alleen de wijze, waarop je leeft, jezelf uit in de wereld. Maar door je te ontdoen van vele zaken, die je vrijheid van uiting en keuze beperken, kun je meer jezelf worden. Verander je jezelf echter uiterlijk om b.v. je aan te passen bij denkbeelden, of de visie van anderen, dan word je in feite in uiting steeds

minder harmonisch met je werkelijke ik.

Maar in wezen blijf je natuurlijk jezelf, welke keuze je ook doet. Maar hoe meer je ook uiterlijk en in leefwijze jezelf kunt zijn, hoe bewuster en harmonischer je zult leven.

De grote moeilijkheid is, dat de mens zich steeds weer probeert aan te passen bij sociale concepten en maatschappelijke verhoudingen, die op zich irrationeel, emotioneel tot stand komen - ongeacht de z.g. wetenschappelijke rechtvaardigingen, die men probeert aan te voeren.

Het gevolg is, dat de mens zich naar buiten toe veelal een gedragscode aanmeet, die hij innerlijk als niet juist, niet geheel gerechtvaardigd aanvoelt. Om zijn innerlijk weten te doen zwijgen, postuleert hij dan een hoger gezag, dat een dergelijk gedrag van hem zou eisen.

God, de Christus, de Boedda worden dan ook in feite vaak gebruikt als de hoge instantie, die de reeds bestaande gedragscodes e.d. ratificeert en zo tegen betrekkelijk geringe aanpassingen het de mens mogelijk maakt, zich gerechtvaardigd te achten ondanks zijn innerlijke twijfels.

De praktijk berust dan in feite op vele bijkomstigheden, die het "rechtzijn in de leer" uit heten te maken, terwijl de leer zelf juist alle bijkomstigheden terzijde wil zetten om zo de essentie van het bestaan te beleven, zodat men volgens de norm van eigen persoonlijkheid zich deze essentie volledig kan realiseren en daarmee kan werken.

Wat er dan wel op neerkomt, dat je alle regels, die je van buitenaf worden opgelegd en alle pretenties, die je in de wereld pleegt te handhaven, terzijde moet stellen, zodra essentiële waarden in het geding komen.

Dat is de moeilijkheid, die men door interpreteren en uitleg probeert te ontgaan.

Ik moet eindigen. Vergeef mij, dat ik vaak scherp en niet altijd eenvoudig heb geformuleerd. Maar bij onderwerpen als dit moet je proberen de zaken zó te stellen, dat het de mensen moeilijk wordt gemaakt het geheel te beschouwen als een bevestiging, van hetgeen zij reeds doen of denken zonder meer. Kortom: wanneer je de mens wilt helpen een groter bewustzijn te bereiken, moet je hem zo met de vraagstukken konfronteren, dat hij zich er niet af kan maken met een : dat heb ik altijd al gezegd en gedacht.

Ik heb vele vragen beantwoord, wij hebben vele problemen aangesneden. Wij hebben getracht iets van de werkelijkheid aan te voelen, iets van onze eigen mogelijkheden daarin te zien. Veel zaken waren daarbij te hoog, te zeer theoretisch om enige werkelijke betekenis voor u te hebben. U stelde het onderwerp, ik trek nu daaruit enige konklusies:

Wij bereiken vaak eerst door een samenwerken met anderen, ook al houdt dit in, dat onze eigen persoonlijkheid daardoor tijdelijk niet tot uiting kan komen. Wij dienen echter onze persoonlijkheid en bewustzijn voortdurend te ontwikkelen, wanneer deze noodzaak tot samenwerking of de mogelijkheid daartoe voor ons niet bestaat.

Goeden avond.

Sterk bekort) d.d. 7-7-'78

N.B.: vrijdag 14 juli laatste bijeenkomst voor de vacantie!!!

-0-0-0-0-0-